

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 47/06-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H., správkyne konkurznej podstaty úpadcu U., a. s. v „likvidácii“, zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., vo veci porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu ochranu, práva na rovnosť účastníkov, práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a práva na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 3, čl. 144 ods. 1, čl. 145 ods. 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku, na pokojné užívanie majetku, práva vlastniť majetok a práva na rovnaký zákonný obsah a ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2003 sp. zn. M Obdo V 8/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. septembra 2003 doručené podanie Ing. M. H., správkyne konkurznej podstaty úpadcu U., a. s. „v likvidácii“ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka v ňom namieta porušenie uvedených práv rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 19. júna 2003, ktorým najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa č. k. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000.

Najvyšší súd porušil podľa sťažovateľky v prvom rade jej práva tým, že pripustil mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti právoplatným rozhodnutiam Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001 napriek tomu, že uznesením z 30. októbra 2002 sp. zn. Obdo V 13/2002 odmietol dovolanie žalovaného účastníka ako „*procesné neprípustné a vecne neodôvodnené*“. Uvedenými rozhodnutiami všeobecné súdy ponechali v platnosti zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37 Zm 415/99, ktorý zaväzoval žalovanú stranu – S., š. p., B. zaplatiť navrhovateľovi – U., a. s., Česká republika, požadovanú zmenkovú istinu s príslušenstvom. Pripustením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora najvyšší súd podľa sťažovateľky „*v rozpore so zásadou res iudicata dvakrát rozhodoval o dovolaní proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“, konal v rozpore s § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku tým, že „*neodmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora..., lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému mimoriadne dovolanie nie je prípustné*“. Ďalej najvyšší súd podľa sťažovateľky porušil jej právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi rozhodnutím svojho podpredsedu č. k. Spr 187/02-3 zo dňa 17. februára 2003 o zmene rozvrhu práce najvyššieho súdu, čím došlo k zmene senátu a k porušeniu zákazu retroaktivity. Sudcovia, ktorí vo veci rozhodovali neboli podľa

nej nezávislí a nestranní a nerešpektovali právne predpisy, ktorými mali byť viazaní. Námietku zaujatosti sťažovateľky proti všetkým sudcom, ktorí sa stali členmi pozmeneného senátu, najvyšší súd neuznal. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv (najmä práva na spravodlivé súdne konanie) aj v nerešpektovaní vyhlásenia konkurzu, pretože v dôsledku tejto skutočnosti mal najvyšší súd rešpektovať zmenu v osobe žalobcu a prizvať ju do konania. Právo na spravodlivé konanie bolo podľa tvrdenia sťažovateľky porušené aj tým, že najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora nekonal verejne a rozsudok nevyhlásil verejne. V priebehu samotného konania nerešpektoval najvyšší súd rovnosť účastníkov a podľa sťažovateľky uprednostnil domáceho účastníka konania, rozhodoval prednostne v záujme zmenkového dlžníka „*po zásahoch orgánov výkonnej moci*“. Napokon v dôsledku zrušenia rozhodnutí všeobecných súdov boli podľa sťažovateľky porušené a ohrozené aj jej vlastnícke práva.

Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti a po ústnom pojednávaní:

„1) podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov... rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 19. júna 2003 sp. zn. M Obdo V 8/2002 porušil:

- a) článok 2 ods. 2, článok 46 ods. 1, článok 48 ods. 1 a 2, článok 141 ods. 1, článok 144 ods. 1 a článok 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a*
 - b) článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Zb.) v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, lebo*
- porušil základné právo sťažovateľky na neodňatie zákonnému sudcovi, právo na neprejednanie tej istej veci dvakrát po sebe, právo na spravodlivé a zákonné súdne konanie a právo na verejné vyhlásenie rozsudku*

2) podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2003 sp. zn. M Obdo V 8/2002, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu

č. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001 ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa č. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000

3) podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

4) podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie v sume 10 miliónov Slovenských korún ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch

5) priznáva sťažovateľke náhradu trov konania. “

Keďže podanie v predloženej podobe nespĺňalo náležitosti sťažnosti v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), vyzval ústavný súd listom zo 4. marca 2004 právneho zástupcu sťažovateľky na upresnenie podania podľa výzvy ústavného súdu v lehote 10 dní od doručenia výzvy, ktorá však na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky bola ústavným súdom predĺžená do 15. apríla 2004.

Upresnené a doplnené podanie sťažovateľky z 5. apríla 2004 bolo ústavnému súdu doručené 16. apríla 2004. Na základe upresneného znenia petitu sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti a rozhodol takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 19. júna 2003 sp. zn. M Obdo V 8/2002 porušil moje základné právo ako sťažovateľky:

1) na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd..., ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov (č. 209/1992 Zb.), v spojení s článkom 2 ods. 2, s článkom 1 ods. 2 a s článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky...

2) na súdnu ochranu, právo na rovnosť účastníkov, právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a právo na to, aby sa vec prerokovala verejne a v prítomnosti sťažovateľky, a aby rozsudok bol vyhlásený verejne zaručené článkom 46 ods. 1 a 4, článkom 47 ods. 3 a článkom 48 ods. 1 a 2 Ústavy, v spojení s článkom 2 ods. 2,

článkom 141 ods. 1, článkom 142 ods. 3, článkom 144 ods. 1, článkom 145 ods. 4 a článkom 152 ods. 4 Ústavy...

3) na ochranu majetku - na pokojné užívanie majetku a právo nebyť pozbavený majetku - zaručené článkom 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov (č. 209/1992 Zb.), v spojení s článkom 2 ods. 2, s článkom 1 ods. 2 a s článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky...

4) vlastniť majetok a právo na rovnaký zákonný obsah a ochranu majetku zaručené článkom 20 ods. 1 prvá a druhá veta Ústavy, v spojení s článkom 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky...

K porušeniu mojich základných práv ako sťažovateľky došlo v dôsledku toho, že Najvyšší súd SR porušil:

a) Článok 1 ods. 2 a článok 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky tým, že nepostupoval v súlade s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s článkom 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru, ani s článkami 1 a 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach... a nerešpektoval zmenu účastníka konania, jeho práva ako aj dôsledky vyhlásenia konkurzu na majetok žalobcu...,

b) článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že nerozhodol prednostne podľa čl. 6 Dohovoru, čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu a čl. 1 a 20 Zmluvy a ďalej poskytol súdnu ochranu zmenkovému dlžníkovi - SR, ktorá mu nepatrila a neposkytol súdnu ochranu zmenkovému veriteľovi tak, že neodmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako neprípustné, dvakrát rozhodoval o rovnakej veci, porušil rovnosť účastníkov, vec neprerokoval verejne a rozsudok nevyhlásil verejne...,

c) článok 20 ods. 1, prvá a druhá veta Ústavy Slovenskej republiky tým, že neposkytol majetku zmenkového veriteľa rovnakú ochranu ako majetku zmenkového dlžníka zrušením právoplatných súdnych rozhodnutí a pozbavil zmenkového veriteľa jeho právo vlastniť majetok s dôsledkami, ktoré sa rovnajú vyvlastneniu majetku bez náhrady...,

d) článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku porušil rovnosť účastníkov sporu a neoprávnene poskytol súdnu ochranu zmenkovému dlžníkovi, v jeho záujme zrušil právoplatné rozsudky v rozpore

so zákonom s neprijateľným právnym názorom a naopak, nerešpektovaním dôsledkov vyhlásenia konkurzu neposkytol súdnu ochranu správkyňi konkurznej podstaty...,

e) článok 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky tým, že v konaní o mimoriadnom dovolaní nerešpektoval rovnosť účastníkov konania, neumožnil správkyňi konkurznej podstaty účasť v konaní v postavení žalobcu a uprednostnil neoprávnené záujmy zmenkového dlžníka na úkor zahraničného zmenkového veriteľa...,

f) článok 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že v dôsledku nezákonnej zmeny zákonných sudcov zásahom podpredsedu Najvyššieho súdu SR ako orgánu štátnej správy súdov do zloženia senátu Najvyššieho súdu SR určeného na prejednanie mimoriadneho dovolania porušil zákaz, podľa ktorého nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi a o mimoriadnom dovolaní rozhodoval bez zákonných sudcov a bol porušený zákaz retroaktivity výmenou dvoch zákonne ustanovených sudcov za nových sudcov...,

g) článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že Najvyšší súd SR mimoriadne dovolanie - ako „podnet“ na zrušenie právoplatných rozsudkov - neprejednal verejne a neumožnil správkyňi konkurznej podstaty, aby sa zúčastnila na prejednávaní mimoriadneho dovolania a ani ju o svojom konaní a rozhodovaní neupovedomil...,

h) článok 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že rozhodoval po zásahoch orgánov výkonnej moci (vlády a podpredsedu Najvyššieho súdu SR) a pod ich vplyvom, v rozpore so zákonom, rozhodoval prednostne v záujme zmenkového dlžníka, čo je v rozpore s jeho postavením nezávislého a nestranného súdu...,

i) článok 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky tým, že rozsudok o mimoriadnom dovolaní nevyhlásil verejne...,

j) článok 144 ods. 1 v spojení s článkom 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky tým, že sudcovia, ktorí rozhodovali o mimoriadnom dovolaní, neboli nezávislí a nestranní a obsahom rozsudku o mimoriadnom dovolaní osvedčili, že nerešpektovali Ústavu a zákony Slovenskej republiky (Občiansky súdny poriadok, zákon o súdoch a sudcoch, zákon o konkurze a vyrovnaní) a ani medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná (Dohovor, Dodatkový protokol k tomuto Dohovoru a Zmluva o právnej pomoci medzi Slovenskou a Českou republikou)....,

k) článok 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky tým, že v procese rozhodovania o mimoriadnom dovolaní Najvyšší súd SR nevykladal a neuplatňoval zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s Ústavou SR...

l) článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Zb. v znení č. 102/1999 Z. z.) tým, že o mimoriadnom dovolaní nekonal a nerozhodoval spravodlivo, nestranne a verejne, ani rozsudok nevyhlásil verejne...

m) článok 1 ods. 1 Doplnkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. v znení č. 102/1999 Z. z.) tým, že porušením predpisov o občianskom súdnom konaní odňal zahraničnému zmenkovému veriteľovi právo pokojne užívať svoj majetok a rozsudkom o zrušení právoplatných súdnych rozhodnutí o zmenkovom nároku pozbavil zmenkového veriteľa jeho majetku...

n) článok 1 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach (č. 193/1993 Z. z.) tým, že zahraničnému zmenkovému veriteľovi, ktorý je cudzou právnickou osobou, neposkytol rovnakú ochranu ako slovenskému zmenkovému dlžníkovi...

o) článok 20 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach (č. 193/1993 Z. z.) tým, že neuznal dôsledky rozhodnutia súdu Českej republiky o vyhlásení konkurzu podľa právnych predpisov Českej republiky na priebeh občianskeho súdneho konania v Slovenskej republike a na procesnoprávnu spôsobilosť účastníkov tohto konania...

Z uvedených dôvodov podľa § 127 ods. 2 Ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2003 sp. zn. M Obdo V 8/2002, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu č. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako súdu prvého stupňa č. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000...

Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde prikazuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody...

Podľa článku 127 ods. 3 Ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 miliónov Slovenských korún ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch...

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ukladá Slovenskej republike -Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby do 15 dní od doručenia tohto nálezu uhradila sťažovateľke jej trovy konania v sume, ktorá bude vypočítaná, na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. A. B. so sídlom B..., č. ú... .“

Sťažovateľka ďalej oznámila listom zo 7. júla 2004 (doručeným ústavnému súdu 13. júla 2004) súvisiace skutočnosti.

Podaním zo 4. augusta 2004 označeným ako „*Návrh na vyslovení souhlasu s tím, aby nabyvatel práva vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka*“ (doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2004) oznámil Ing. R. T., že S,, so sídlom Cyperská republika, ako postupník súhlasí so svojím vstupom do konania namiesto postupcu (správkyne konkurznej podstaty), a k návrhu priložil zodpovedajúce splnomocnenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona sťažnosť

sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Keďže sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd sa predovšetkým zaoberal otázkou jej procesnej legitímácie v tomto konaní.

Predpokladom na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že fyzická osoba alebo právnická osoba je účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie svojich základných práv alebo slobôd, že je teda nositeľom tých základných práv a slobôd, porušenie ktorých namieta.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) sú účastníkmi konkurzu veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu, veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky podľa § 20 (konkurzní veritelia), a dlžník.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. účastníkmi konkurzu sa stanú aj veritelia pohľadávok proti podstate (§ 31 ods. 3) a veritelia pohľadávok podľa § 31 ods. 1 písm. a) až c), ak ich nárok nebol uspokojený a uplatnili pohľadávku na súde, ktorý vyhlásil konkurz, žalobou, prihláškou alebo ak sú zahrnutí do zoznamu na účely rozvrhu (§ 29 ods. 1).

Podľa § 66a ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. súd najneskôr spolu s nariadením prieskumného pojednávania poučí účastníkov konkurzného konania o ich práve uplatniť námietku zaujatosti.

Podľa § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. sa na konkurz primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 70a ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. ustanovenia (...) § 66a až 66f sa vzťahujú aj na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 12/1998 Z. z., ktorým sa mení

a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení d'alsích zákonov, inného od 1. februára 1998. Právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, zostávajú zachované.

Podľa  15a OSP právo uplatniť námietku zaujatosti z dôvodov podľa č 14 ods. 1 voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, majú účastníci konania.

Primeranosť použitia ustanovení OSP vrátane jeho  15a na konkurzné konanie je limitovaná elom a cieľom uvedeného konania, charakterom jeho subjektov a procesnej situácie, ktorej riešenie si primeranú aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyžaduje, ako aj štádiom, v ktorom sa konkurzné konanie nachádza.

Správca konkurznej podstaty alebo predbežný správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania. Je osobitným subjektom konkurzného konania (osobou na konaní zúčastnenou). Do funkcie ho ustanovuje súd, ktorý ho v zákonom ustanovených prípadoch môže funkcie aj zbaviť. Súd je oprávnený vykonávať nad činnosťou správcu konkurznej podstaty dohľad (vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania). Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám. Základnou úlohou správcu je zistenie a zabezpečenie majetku a jeho následné speňaženie. Pri plnení týchto úloh je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a má samostatné postavenie tak voči úpadcovi, ako aj voči veriteľom. Zákonná prava konkurzného konania mu zveruje realizáciu takých úkonov, ktorých výkon samotným konkurzným súdom neprichádza vzhľadom na ich povahu a rozsah do úvahy.

Z uvedených skutočností vyplýva, že ide o subjekt, prostredníctvom ktorého konkurzný súd zabezpečuje naplnenie cieľov a účelu vyhláseného konkurzu. Jeho procesné postavenie a vzťah ku konkurznému súdu vylučujú možnosť, aby bol správca konkurznej podstaty nositeľom práv vytvárajúcich vo svojom súhrne obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (l. 46 až 50 stavy) priznaného výlučne účastníkovi konania, s výnimkou tých fáz konkurzného konania, v ktorých sa bezprostredne rozhoduje o jeho

práve na náhradu výdavkov a na odmenu (teda o majetkových právach civilnej povahy obdobným právam účastníkov konania). Aj v takomto prípade však ide (z hľadiska predmetu a účelu konkurzného konania) o vedľajší procesnoprávny vzťah, čo vylučuje (obdobne ako u znalcov, tlmočníkov či iných subjektov zúčastnených na súdnom konaní odlišných od účastníkov konania vo veci samej), aby správca konkurznej podstaty prostredníctvom námietky zaujatosti dosiahol (prípadne aj proti vôli účastníkov konania) vylúčenie konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania merita veci. Ochrana práv správcu konkurznej podstaty vo fáze konkurzného konania, v ktorej sa bezprostredne rozhoduje o jeho právach, sa (z hľadiska základného práva na súdnu a inú právnu ochranu) zabezpečuje právom správcu konkurznej podstaty napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa opravným prostriedkom – odvolaním.

Ústavný súd v súvislosti predchádzajúcim odôvodnením sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2006